

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

Hetfő

118. szám.

Pest, július 31. 1848.

Nem kell táblabíró politika.

Előfizethetni csak a kiadónál országuton Kunewalder házhán, vidéken a k. postahivatalnál.

Előfizetési ár:

Julius elejétől kezdve fél évre Budapesten házhozhordással 5 ft. Vidékre postán borítékban 6 ft.

Évnegyedre Budapesten 2 ft. 30 kr. vidékre postán 3 ft. 30 kr.

Egy hónapos elő fizetést csak helyben, s a hónap első napjától számítva 1 forintjával fogadunk el.

Hirdetésektől egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyéért 3 kr. peng. p. fizetetik.

Pest jul. 31.

Tegnap Kossuth hírlapjában egy névezetes cikk jelent meg, mellyből az ember sok minden fölét tanulhat.

Kossuth a miket itt mondott, mondhatta mint miniszter, mint képviselő, s mondhatta mint újságíró.

Mi azt hisszük, hogy Kossuth mint újságíró beszélt a közönséghez, s azért szavait a legbensőbb, s legőszintébb meggyőződésnek kell vónunk.

A haza e cikkből diplomátice értesül, hogy a ministerium beljében a legkomolyabb szakadás van. Kossuth nem érez ugyanint a többi minister, Kossuth meg van győződve, hogy a táblabíró politika, melly a ministeriumba olly nagy talnyomósággal bír, e hazát nem csak megmenteni nem képes, hanem inkább a legegyszerűs úton dönt a veszedelembé.

Kossuth elvégre eljöttnek hiszi a perczét, mellyben saját egyéni nézetével bátran előlépjen s egyszermind eleget is tegyen azon reményeknek, mellyeket a haza ő nevéhez hozzá csatol.

Táblabírópolitika, és sorsadalmi helyzet! Van-e a világon e két eszménél egymástól inkább eltérő dolog?

Bécében, Inspruckban, Ischlben ellenünk a legmerészebb armány nyílt sisakkal ütik. Naponként a legvilágosb adatok jönnek tudomásunkra, hogy a bécsi ministerium minden módját elkövet, csak hogy had és pénzügyeinket tőlünk

visszavehesse, a mi természetesen egyértelmű avval: hogy alkotmányunk megsemmisüljön s Austria irányában gyarmati helyzetbe sulyodjunk.

Bécs kuforrása a szerb és horvát lázadásoknak. A rabló szerbek magos és fényes helyekről gyámolittatnak tanácsos, pénzzel és fegyverrel.

Ide s tova várhatjuk azt is, hogy szabadságaink ellenében egyenesen Bécs felől fogunk megtámadtatni.

És illy helyzetben mit tesz a mi jámbor lelkiismeretű kormányunk? Minő fegyverekkel akar a hatalmas ellenséggel megmérkőzni?

Vágjuk a falhoz kalapunkat, üssük meg homlokainkat, s tomboljunk haragunkban: a mi ministeriumunk a nyílt harcz ellenében a táblabírópolitika rókaprémis mentéjével akar megküzdeni.

A ministerium nem tesz mást, mint nézi mi van írva az 1848-ki III törvényben, és ha látja, hogy Bécsben valami a szakaszok ellen történik, hát kapja magát, azt sérelemnek declarálja s ő felségéhez egy alázatos repraesentatiót intéz, mellyben előadja hogy a magyar kormány illyen és amolyan loyális, mennyire hív a dynastiahhoz, s hogy élte egyedül feladata az irt törvényeket megtartani.

Ez pedig a szó leghivebb értelmében véve, a valóságos táblabírópolitika.

Nem épen ezt tenné e Májlát György is, ha ő nagy fontossága volna a magyar miniszterelnök?

Azért Kossuth Laj. az illy schlendrian politikában tovább már nem maradhatott. Ő ministeri collegáit Márcziusban ollyanoknak hitte, mint ő maga, s most midőn az ellenkező tapasztalni kénytelen, csak az alkalmat várja, hogy a fagyasztó s lelketlen körből minél előbb kimenekülhessen.

Az alkalom itt van. A haza veszedelme ki van kiáltva, az országban sok helyütt kétségbeesés uralkodik, a midőn a veszély szemünk előtt, a veszély elleni visszatörő eszközök pedig ráklábon haladnak elő.

Az alkalom itt van. Ha Kossuth zászlót emel, az ország egy perc alatt körötte összesereglik.

Eddig is az országban a kormány tetteit ugyis csak Kossuth neve sanctionálta.

Most kitűnik, hogy Kossuth, többi collegáival nincs egy értelemben, következésképpen a jelen ministerium, midőn politicáját az ország előtt úgy árulta, mint a kormány őszhangzó véleményét, akkor Kossuth népszerűsége ellenében a leggyöngédtebb visszaélés követetett el.

Hányan voltak, kik azzal nyugtaták meg magokat, hogy a mi ott történik, az Kossuth tudtával történik, az nem lehet rossz, abban nem lehet hiba. —

Ime, tessék most beszélni, azon vakbuzgólkodóknak, tessék követ dobálni azok fejére, kik opponálni merészkedtek, tessék szidalmazni azokat kik önöket figyelmezteték arra, hogy nem mind arany az, a mi fénylik.

Kossuth helyzete ez időközben a legkényesebb volt. Hanem azok, kik a dolgokat nem csak felületesen szeretik nézni, több ízben lettek indiciumokat arra, hogy Kossuthnak a többi collegák nyikorgószerék-politikája nem kell.

A fővárosiak emlékezni fognak azon napra, mellyben a legáltalánosban terjedt el a hír, hogy Kossuth a ministeriumból ki fog lépni.

Gyanusítani nem szorították. De vajjon a tanyék, s az ezekből folyó következmények nem a legnyilvánosban mutatnak arra: hogy e napon a ministeri tanácsban valami bajnak kellett történni.

Hinni lehet, hogy e napon állítottak meg a trónbeszéd főbb elvei, ekkor hozták fel azt, hogy a kamara a válaszfeliratban az olaszok ellen segítségét igérjen.

Valószínű, hogy e nap a ministerium Kossuth meggyőződése ellenében valóságos erőszakot követett el. Meglehet, hogy Kossuth szabadkozott attól, hogy az indítványt ő tegye.

Emlékezzünk vissza, mi történt az országgyűlés megnyitására utána egy pár nappal.

Kossuthnál pártszínezet nélküli conferenzia tartott. Ekkor jött napfényre, először az olasz ügy. Kossuth azt mondta, hogy ezen ügyet ugy ohajtaná a kamarán keresztül vinni, ha ellene oppositio nem keletkeznék. És egy két ellenkező szó miatt az indítvány visszavételni látszék.

Lapjainkban más napra ez ügyben egy cikk jelent meg, mellyben az volt véleményünk, hogy itt Kossuth csak egy gyöngédtelenül rá erőszakolt szerepet vitt, s hogy ő maga legjobban szerette azt, hogy az indítvány ellen némi oppositio keletkezvén, azt visszavetelte.

Igaz, hogy később az indítvány mégis behozatott, s keresztülvitetett a kamarán. De Kossuth ugy is tudta, hogy az egész csak Spiegelfechterei, a mint azt egyik beszédében ki is találta valahogy szalasztani.

Midőn Kossuth meglevő indítványát, a kamara igen levert és szótét tekintetű volt. A viták emlékezete fájdalommal fog eltölteni mindenkit. Kossuth, tudta mit tesz, s azért lelkeinek végtelenül fájtatt az, hogy a radical párt őt gyanusíthatja, s tiszta hazafiságát kétségbe vonja. Innen magyarázható meg ama lázas jelenet, ama meggonddatlan szó, hogy törpüljön le a minoritás.

Az oppositiónak az esett legmélyebb fájdalmára, hogy az indítványt Kossuth tette. Kossuth, ki ide kint ugy tekintetik, mint ki nemzeti függetlenségünk eszméjének a ministeriumban legelső bajnoká, legkisebb képviselője.

Ha az oppositio sejt valamit, keresztbe fogja tenni kezét, s a válaszfelirat egy maradjonnal keresztülmegyen.

Ha pedig a kamara azt tudja, hogy Kossuth az olasz ügynek még illy alakbani felhozatalában sincs a többi miniszterekkel egy véleményben a szavazás ellenkezőleg üt ki. A nemzeti párt nyer 232 votumot, s tulfelől a radeczkiánusok maradnak harmincz hatan.

Illy viszonyok közt érkezett a kamra elébe a katonai törvényjavaslat.

Itt Kossuthnak azt kellett gondolni, hogy ez már több kettőnél. Az olasz ügy csak egy roz quadrimembris, melyet Kazinczy Gábor összefűrt, de katonaadás, német tisztek, osztrák zászló alá, ez olly valami, mellyhez ha Kossuth szavazatát oda adná, a magyar függetlenség barátai kétségbe volnának esve.

És Kossuth bátran fellép. Tegnapi lapjában egészen ellenkezőjét proclamálja azon tervnek, mellyet a hadügyminister a kamra elébe terjesztett. —

Kossuth soha jobb alkalmat nem választott volna arra, hogy az ország előtt külön véleménynyel lépjen fel.

A kérdés világos, meg fogja érteni azt a legcsekélyebb mivelttségű földműves is. Minden ember felfogja azt, mi különbség van abban, ha a németnek saját magunk ellen adunk katonát, vagy ha mi magunkat erősítjük.

És a politikában a győzelemhez soha sem kell más mint, hogy a kérdések világosan legyenek feltéve úgy, hogy azt minden ember megérthesse.

A táblabírópolitikát ama labirynthszerű diplomaticai bajkálódásokat, kevesen értik, s azért ezen politikának lejárt ideje. A táblabírópolitika csak a vármegyére való, azzal csak szolgabírákat lehet restaurálni; hazát megmenteni, annak függetlenségét biztosítani soha sem.

A midőn tehát Kossuth új zászlót ragad fel, egyszermind a feltűzésre a leg jobb pillonatot is választja.

Kossuth Lajos életirójának több kor szakot kellend szem előtt tartani, Először Kossuth Lajos az örömmel olvasott országgyűlési tudósítások szerkesztője Kossuth az üldözött és bebörtönzött. Kossuth a Pesti Hírlap szerkesztője. Kossuth a hazai gyáripar első apostola. Kossuth a pestmegyei ellenzéki főnök a követ a parlamentar kormány kivívója s a minister.

És végre mi minden eddigi működéseit felül fogja mulni. Kossuth Lajos ki Magyarországot a nemzetek sorába vissza fogja helyeztetni.

Olly mező, mellylyen vele minden hazafi az utolsó csepp vérig küzdeni fog.

A radical párt elől Kossuth egy ideig a többi phlegmaticus lelkű collegáktól eclypsirozza volt.

A mi eddigi működéseinknek világos értelme, mindig az volt a mit ma Kossuth teljes határozottsággal sanctionál.

És ezen elvekért szidalmaztak minket a kurta latásnak a fővárosban és a vidéken!

Párbeszédke.

A jelenet helye egy vidéki város, hol a lakosok kizárólag bortermesztéssel foglalkoznak.

Vidéki ember. Nos hát hogy viseli magát, a mi pöczkos képviselőnk az országgyűlésen?

Egy Pestről jött utazó. Nagyon felségesen! Délig allegál, délután alig áll!

A pestvárosi nemzetőrök elhatározták magokban, hogy történiék bár mi, helyből nem fognak mozdulni.

Egy hölgy ezen hamupüőke nemzetőrseregre egy igen jó viczet csinált.

Azt tanácsolta nekik, hogy irassák zászlójukra.

A nagy világon e kívül,
Nincsen számodra hely!
Áldjon vagy verjen sors keze
Itt élned halnod kell.

Wallhalla.

Első vakablak.

Minekutána teremtette az isten az embert, annak utána teremté Goál Domokost.

Domokos nemzé Jánost, és így lön az ő fia Gáál János.

És ha Gáál János nem kullancsolta volna magát az oláfalviak nyakára — mi sem írnök róla jeremiádokat. —

Mit csinál vala Gáál János?

Egy reggel gondolkodik vala az ő multjának keserveiről, és sira fájdalmasan, átkozván marczius hónap 15. napját azon évnek, mellyet a kolosvári tót piaristák 1848-nak Kristus után nevezének vala.

Keblének érzelme mély, fájdalmas és tompa, mint elcsapott cancelláré; lelke sötét, és kinteljes mint megbukott miniszteré; elszánt elhatározott vésznek rohanó mint osztrák financzminister, ki csak az égbe lakókkal g'sestelhet, szóval érzékeny mint sült rák.

Pennát ragada, és itá e következőket.

Atyának, fiának, szent léleknek nevében én Hilibi Gáál János urunk kegyelmességéből erdélyi kir. táblai valóságos assessor egész fizetéssel, számot vetvén magammal a kir. táblával, a felséges uralkodó Józsika- Branicokai házzal és mátkfalvi jöbágyaimmal, írom e következő igazságokat. —

Isten engem úgy segítjen!

Születvén, lettem semmi, s hittem az elenyésztésben, míg fiatal valék küzdöttem az igazság eszméiért, s vívtam mint gemeiner ex propriis az oppositio sorai közt.

Egy éjjel Nostradamust olvasám, a magia olvaráslá lelkemet, s tulvilági álomba szendergém a nacht-kastli felfordul zajjal s helyéből kénláng és füst közt megjelenik Mefistó Gubernialis Consiliarus képiben.

Elfeledém mondani. Minden jó lelkek dicsérik az urat Gáál János! monda ő mély lángon, a sötétség királya meghallgatá imádat, s küldé hozzád, légy nagy, nagy mint Balla Mihály.

Ezt mondván eltűnt.

A pokol minden kinjai marczanglák keblemet. Másnap vorhemettit köték s fekete frackot ránték magamra, s futottam a püőpökhöz.

Csókolom kezeit exellenciádnak.

Ő exellenciája megengedte kezét osókolnom s mondá, Jani fiam légy jesuita.

S én ordítottam, vivát Lojola Náczi!

Onnét rohantam Józsikaékhoz, Száandiné beereszte, az öreg Bocskai részeg volt és így nyílt szívű kezét nyujtá mondván. Éljen Esteri Ferdinánd. —

Én bögtém. Éljen Alba és Caraffa.

Hódolni szaladtam Esteri Ferdilhez azt izené ha conservativ leszek majd beeresztet.

Én kiabáltam: éljen Pecsovics! s addig ordítottam míg megtettek kir: táblai ülnöknek, s ültem Balla Mihály mellett.

Mint assessor vallásos voltam, követtem a biblia szellemét és intéseit.

Add meg az istennek, a mi az istené, a császárnak a mi a császáré, ergo Gáál Jánosnak a mi az övé, és így a mikesfalvi paraszt dolgozott egy héten hat napot, vasárnap szabad volt, és kalákázott nekem, természetesen csak jószántából, — ha nem jött megbotoltattam. Engedelmeskedj kinek isten hatalmat adott tefeletted. —

Eljött Marczius!! huh borzadás!! vége lett a főséges Józsika-háznak, az 1847-ik urbérnek, a robotnak, a királyi táblának és a pecsovicsoknak, — megtörtént az unio. Vége nekem, futottam, rohantam, Oláfalvára, megpuszítottam a papot, frater dilecte in Christo, légy naggyá, nagyobbá mint Balla Mihály, én mindent teszek parancsoljatók — Oláfalva császári királyi szabad város lesz.

A pap fölmászott vasárnap mise után a chatedrára s mondá, keresztény hallgatóim: nektek deputatust csak választani a diaetára.

Akartak okost mint én?

Válasszátok Gáál Janit.

Feketét mint én?

Válasszátok Gáál Janit.

Pápiát mint én?

Válasszátok Gáál Janit.

Ollyan lesz ő, mint parancsoljátok és Dóná Sándor is ötöt akarja; nektek peretek van a fiscussal, tudjátok komék, nem jó a fiscalis directoral ujjat húzni.

Az oláfalviak, kik szabadságot kaptak József császártól, hogy kinek lova nincs, gyalog járjon — és hogy Oláfalva 12 mértföld legyen Kolosvárhoz pedig háromszor annyi, elordíták: vivát Gáál János.

Most itt vagyok — képviselője a nemzetnek Uraim! figyelmezzetek!
Ki ad többet érettem!!??

Telebe.

Pest, jul. 29.

Melly nemzet nem képes önállása első alapját független s erős tettek által megalapítani, annak jövőjét aligha meg fogja mentetni a status bölcsesség legmélyebb tana is.

Ezen tiszta igazság fájdalom nagyon is ránk illik.

Hogy léptünk fel Europa diplomaticai színpadára?

Mint a fiatal köszálas, mely első szabadságát, a vele egykori és egy célra törő társa levezésében gyakorolja?

Őseink dicső lelkei bocsássatok meg, hogy annyi vérrrel szerzett történeti hős tettek emlékét, s olly szűz tiszta és ragyogó hírnevet homályosítottunk be, egy politikai elv kimondásával!

Politica... nyomoru szó, mely a függetlenség és szabadság szent neve előtt, mint cselszövő az ártatlanság előtt megtöri, és megsemmisül.

Lehet-e a szabadságért küzdő nemzet ellen, bár csak szóval kimondott és papíron maradandó segítség megígérést e szóval „politica“ indokolni?

Sohasem...

Mert szabadság és politica — zenit és nadir, vagy, a politica a szabadság irányában olyan, mint egy csep méreg egy pohár kristály tiszta vízre nézve, annak minden részecskéjét megfertőzti.

A ministerium és a nép nem törpült majoritás politikája az Olaszokra nézve hasonlít azon professor tettehez, ki a tanítványába a tudományt bottal akarja beverni.

A ministerium az Olaszokkal kaczerkodik a németet megcsalni akarja.

A kaczerkodik politica magyarhoz nem illik, s kár a magyar évezredes őszinte egyenességét, girbegurba csavargásokkal és „se alatta se fellette“ politikával és nemzetek előtt rosz színen tüntetni fel.

A német pedig sokkal előbb volt komédiás és szemfényvesztő mint a magyar, szép hazáját csak el is foglalá.

Volt még egy argumentuma a pénzügyminis-ternek, az t. i. hogy ha mi Austriát nem segítjük, banquerottot csinál.

Bizony bizony mondom nektek, hogy még azt is megérhetjük, miszerént ministeriumunk egy szép reggelen azzal lép meg bennünket, hogy a 10 millió évi status adósságot vállaljuk el.

S elő áll pénzügyminister ur és tesz ilyenféle számítást:

Ha a status adósságot megszavazzuk, évenként csak 10 milliót fizetünk — s ekkor Austria meg van a bukástól mentve. [S ha ezt nem tesszük, Austria megbukott és mi egyszerre vagy 60—70 milliót veszítünk. —

Mintha látnám mint állának fel erre a jobb-oldali tagok, — s mint mondanák „miután pénzügyminister ur által felvilágosítottam, a status-adósságot elvállalom“ stb.

Pedig az olaszüggyel ép ez történt, s mint itt ugy ott is roppant fallacia van:

Mert a 70 millió veszítést 7 év alatt kiheverjük, de a 10 millió statusadósság állásunkhoz lesz örökké vonva!

Austriát a bukástól sem az olasz kényszerítő parancsa, miszerént kancsuka-büntetés fenyegetésével akar az austriai bankjegyek hitelt szerezni, sem semmiféle pénzügyministeri bölcsesség a bukástól meg nem mentheti.

Az olasz a mézes madzagot nagyon jól ismeri, megösmertette vele azt Austria, és ha eddig nemes barátunk volt, ezután kegyetlen ellenségünk lesz.

Avagy nem tudjuk-e azt, hogy ha eddig katonáinkat elfogták, téjbe vajba fűrésztözték és haza küldték, a horvátot és határörvidékieket pedig minden martyr kinon keresztül vitték.

Ezután a szerepeket felcseréltetik.

Bécs csak kétféleképpen állhat meg.

Nagy absolutismussal és ekkor jaj nekünk.

Vagy pedig a német bundba lép, — s ekkor ismét az egész német erővel lesz dolgunk.

Ki lesz ekkor szövetségünk... Senki...

Az olasz lehetett volna Fiume felől, de ennek pas. Vagy a francia, — de ennek méltó megvételére érdemesítettük magunkat.

Voltak némelyek, kik az olasz ügyet a sanctio pragmaticával takargatták. — Az ilyenekre nézve bátran kimondjuk, hogy vagy azt nem értik, vagy rosz akarók. —

Teendőink tisztán állanak. Mi a sanctio pragmatica szerint, is független és önálló nemzet vagyunk, kik Austriával csupán annyi összeköttetésben állunk, hogy a sanctio pragmatica szerint az a királyunk, a ki Austriának császára.

Mondjuk ki már egyszer függetlenségünket, és keressünk nemes barátokat és szövetségeseket.

Nem titok többé, hogy alvidéki ellenünk, a bécsi reactio szüleménye, s hogy ebben a dynastia némely tagjainak se lehet neutralis szerepet játszani, világos.

Hol vennék másképp a rácok a 100 ágyut. — Azt pedig bizonyosan állítjuk, hogy fegyvereiket és a puskaport Gräczből kapják.

Nézetünk szerint első teendője volna a nemzet képviselőségének felszólítani az uralkodóházat annak felfedezésére „nincs-e neki titkos szerződése a rácokkal és horvátokkal“ — mert a körülmények oda mutatnak.

Nézzük a történetet. . .

Leopold Király a rácok mostani lakhelyéről 30-40 ezer kálvinista családot kivervén, helyébe telepítette a rácokat.

Azóta háromszor szólalt fel a magyar nemzet függetlensége mellett, — s a rác háromszor lázadt fel és szállt táborba a magyarok ellen. Jelenül 1704. 1790. 1848-ik években.

Horvátország pedig 8 század óta Magyarhon kapcsolt és kiegészítő része lévén, — a magyar királyok csupán magyar királynak koronáztatták meg magokat s lettek egyszersmind Horvátországnak is királyai.

Metternich politikája óta csak egy koronázás volt s hajóemlékezünk akkor már a magyar Király, Horvát Ország Királyának is és pedig külön koronáztatta meg magát.

Mire mutatnak ezek? gondolkozzunk egy kissé mélyebben ezek felől, s meggyőződünk, hogy nekünk Austriának mi előbb hátat kell fordítanunk. —

V. A.

Hevesből jul. 22.

A mai szent nap, rendkívüli bizottmányi ulést tartottunk.

Számtalan volt jelen, azonban mind többnyire aluszékony kedélyű hasas táblabírák. A tárgy magas, és fontos, a részvét törpe, haszontalan. Arról volt szó: hogy mikor, és miképen induljunk Kullára?

Hát bizony mi csak ősi szokás szerint abban állapotunk meg: hogy elég lesz megindulni f. hó 31-ik napján.

A pártütők testvéreinket öldöklük, s mi husz, harmincz nap készülünk a haza megmentésére.

Az isten se mossa le róllunk a táblabírói pénészszagot.

De a dologra.

Elnök a'ispán Blaskovits Gyula, lelkesültséggel adta elő, hogy a haza veszélyben van. A legmélyebb fájdalommal pedig azzal zárta be beszédét, hogy 15 ezer nemzetőr közül csak 600 fogta fel magas hivatását, csak 600-nak kell haza, és szabadság.

Sajnálkozzon ön, vagy mérgében átkozza meg gyávaságunkat, hiszen mi belőlünk kihalt a lélek, agyunkban pedig hervadtan, vagy megörülten nyugszik a gondolkodás.

A haza szűz élete meglámadtatott, s tizenhat-ezer nemzetőr közül, csak hatszáz akarja azt megvédeni —

Nemzetőrök önök uraim?... igen!... hazudnak önök, önök gyáva kenderék.

Önök nem érdemlik meg ama szép nevezetet; önök elaljasult fiai e hatalomra született nagy nemzetnek.

Önök felszabadultak rablánczaikból, vérvéréjtékek között adózó népből lettek, szabad független polgárok, ámde érdemtelentül.

Siberiába való emberek önök, nem e gyönyörű szép hazába.

Eltöröltetett az urbér, kaptak önök dicső jogokat, felemeltettek a sárból, egész a hatalom fokozatáig, s önöknek nem kell haza, önök többre becsülnék egy darab füstös szalonát mint a házára fényt, s öröklételet árasztó minden jótékony-ságokat.

Gyalázat önökre polgártársak, határtalan gyalázat mind addig: míg szeretet nem ébred lelkekben a nemzetiség iránt.

Önök nem tudják, vagy nem akarják tudni, azt hogy a szabadság szebb s jótékonyabb nap, mint az, mely a végtelen legocánon úszik. Szebb igen, s jótékonyabb, mert ennek sugárai soha sem hervasztók, hanem untalan csak kimondhatatlan diszt, s viruló elevenséget árasztanak el a nemzet tavaszában.

Önök nem akarják e napot a nemzet egén fentartani? önöknek sötétség, és lázas állam kell? gyalázat önökre a megjavulás ohajtáért pillanatáig.

Első a'ispányunk kijelentette egyszersmind azt is, hogy ő hozzánk fog csatlakozni, s nélkülözni akar ott mindent, hol mi nélkülözünk, meghalni ohajt ott, hol mi elhalunk.

E nyilatkozat oly lelkesültséget idézett elő, hogy valóban megérdemli az emlékezetet.

A tisztviselői kar általjában elakar menni, de ez nem történhetik még semmi esetre a nélkül, hogy példás buzgalommal betöltött helyeiket, holmi Polonkay f. le nyulasdi táblabírák ne bitorolják. Ettől pedig uram! ments meg minket,

A pecsovicok kora lejárt, s a fájdalmas emlékezet, nem egy könnyen hal ki a becsületés hazafi kebeléből.

A tisztviselői karnak egyik része most fog táborba menni, a másik jövő alkalommal.

Köztök magam is nekik rugtatok a rácznak.

Tizenöt ezer főből álló nemzetőreink, négy részre fognak felosztalni. Mindegyik sorsot fog húzni arra, hogy mikor menend el.

Igy tehát egyszem húzhatja ki magát, miután a megyei határozatba az is szükségesnek láttatott befoglaltatni, miszerint az, ki a mostani viszonyok között a sorshuzás ellen csak legcsekélyebb szóval is fellépend, hazaárulónak fog tekintetni.

Eger, s Török szent Miklós városokban semmi esetre sem kell sorsot húzni, miután majdnem arra kell e két helyen sorozni, hogy a városi csend és kéke biztosítására, ki maradjon honn.

Eger, s Török szent Miklós polgárai, tisztelet nektek. —

Most pedig mielőtt bezárnán sóraitmat ígértem önnek polgár szerkeztő azt, hogy a tábori élet viszonyairól, és szelleméről minden esetre fogom önt értesíteni.

Erdélyi József.

Tekintetes ns. stb. Heves és külső Szolnok törvényesen egyesült vármegyének semmi esetre sem táblabírája.

Nápoly.

A kamarákat bezárták, mert a törvény által meghívántató követek száma nem teljes.

A hadsereg nevében protestatiót adtak be a tisztok, a sajtószabadság ellen. „Hol a szabad sajtó következményei látszanak — szól a protestatio; ott rögtön fegyveres és katonai hatalommal lépnek fel, nem várván a lassu és bizonytalan törvényes büntetéseket.“

Mindenkit félelemmel töltött el e protestatio. Nehány szegény újságíró ugyan ellene mondott, de semmi sikerrel; kinyilatkoztatták, hogy addig nem adnak lapot, míg a sajtót ismét nem teszik szabaddá.

A Bourbon, palotájába zárkozott, és ministe-reivel tanácskozik, mikép lehessen az alkotmányt egészen elnyomni. A Bozzeli minsterium lelépendő, egy még retrogradabbnak helyt adni.

E király gyönyörű példánya a Bourbonoknak; azonban reméljük, nem sokára békévelkezendő büntetése is ahhoz mért lesz.

Ebben nem csak a királyt, hanem az embert is kell büntetni.

Berlin.

Tudva van, hogy a birodalmi német hadminsterium minden egyes német tartományba elküldte köriratát.

Erre a porosz nemzeti gyűlésben kérelmet adtak be az úgynevezett „Urwaehlerek.“

E kérelem e többek közt így szól: „Alolirtak remélik, hogy a nemzetgyűlés a Frankfurtban alakult központi hatalom illetén kihágásainak, nevezetesen pedig az úgynevezett birodalmi hadügyminister rendeleteinek komolyan ellen fog mondani.“

Mi tudunkra nincsenek felhatálozva a porosz küldöttek, egy oly központi hatalom felállítására, mely Poroszhoz semmive tegye. stb.

Azt is akarják, hogy megkérdetessenek az illető gyűléseketben az „Urwaehlerek“ valljon Poroszország önálló ország maradjon e, vágy elenyészszék a nagy német honban?

A szerint aztán mint e kérdés eldőlni fog, utasittassanak a frankfurti porosz küldöttek. Bekerath is Berlinbe érkezett, mint közbenjáró Poroszország s a központi hatalom közt.

A porosz király úgy látszik már elfeledte e szavait: „Poroszországnak német birodalomban kell felolvadnia.“

Bekerath élesen mondott ellent, azon iránynak, melyet a kormány követ, elkülönözní akarván Poroszhoz németországtól.

Az alkotmány készítésével megbízott választmány, csak nem elvégezte munkáját. Ennek nagy hibája van, minden pártnak ietszeni akar, jobb oldalnak, bal oldalnak, s ép azért egyiknek sem fog tetszeni. Két kamarát állít fel; egy népkamarát mely 350 tagból áll, és melyet 3 évre ceusus nélkül választanak és egy, 170 tagból álló senatust, melyet 6 évre választanak a kerületi képviselők, 30 évesnek kell lenni, hogy valaki képviselő lehessen, 40, hogy a senatusba megválaszthatassék. Egy paragrahus eltörli a nemesseget, egy más a királynak adja a jogot rendeket osztogatni. Számos illy ellenmondásokat találhatni ez alkotmánytervben.

H I R D E T É S E K.

Hiradás.

Többeknek Schumayer urhoz intézett kérdése-re az egész lovas nemzetőrség közgyűlése nevében kijelentem, hogy mi Schumayer ur megválasztás alkalmával rajta éppen semmi méltatlanságot elkövetni nem akartunk, sőt inkább kitüntetését ohajtottuk, mely az által valósult, hogy a nevezett úr egyhangúlag főorvosnak (Oberarzt) kikiáltatott. — Az ezredorvosi állomásra is csak éppen azon okból nem történt reá szavazás, mivel a nevezett úr sebész és nem orvostudor, s tudunk szerént eddig csak ezek lehettek az egész országban ezredorvosok. — Azomban mint most értesülve vagyok, hibás felfogás volt, hogy ezredes orvost választottunk, mivel ezen állomás ezentúl a nemzetőrseragnél megszüntetik, mely végre a haditanács rendelkezése szerént szükséges leend, új választásról intézkedni.

Nádosy, őrnagy.

Magyar közép-vasut.

Náponkinti indulások 1848-dik Majus 20-tól Augusztius végeig.

A t. cz. utazók kéretnek, sziveskedjenek legalább egy negyed órával az elindulás előtt a pályaudvarában megjelenni.

Pestről Szolnok felé személyvonat	reggeli 6 órak.
„ „ „	tehervonat délben 11 ó. 45 p.
„ „ „	személyvonat délután 2 óra.
Szolnokból Pestre. Tehervonat	reggeli 3 óra 45 percz.
„ „ „	Személyvonat reggeli 6 óra 25 perczkor.
„ „ „	Személyvonat délután 2 óra 15 perczkor.
Pestről Váczfelé reggel	6 óra 30 percz.
„ „ „	délután 2 óra 30 „
„ „ „	„ 5 „ 30 „
Váczfől Pestfelé reggel	8 órakor.
„ „ „	délután 4 „
„ „ „	„ 7 „

A magyar középponti vasut igazgatósága által.

Megjelenik e lap MINDEN ESTE. Előfizethetni e lapra Pesten a Lukács László nyomdájában (Országuton Kunewalder házban). — A vidéken a postahivataloknál. EGYES SZÁM ára 3 kr. pp.

Felelős szerkeztő Pálfi Albert. — Nyomatja és kiadja Lukács László. Országut, Kunewalder ház.